

Księga Urantii

<< [Przekaz 115](#) | [Części](#) | [Treść](#) | [Przekaz 117](#) >>

Przekaz 116

Wszechmocny Najwyższy

116:0.1 (1268.1) GDYBY człowiek zdał sobie sprawę z tego, że jego Stwórcy – jego bezpośredni nadzorcy – podczas gdy są boscy, są także skończeni i że Bóg czasu i przestrzeni jest Bóstwem rozwijającym się i nieabsolutnym, wtedy niekonsekwencje, wynikające z doczesnych nierówności przestałyby być głębokimi paradoksami religijnymi. Nie byłaby już wiara religijna prostytuowana, aby ożywiała społeczne zadowolenie z siebie ludzi sukcesu i jednocześnie służyła popieraniu zaledwie stoickiej rezygnacji nieszczęśliwych ofiar ubóstwa.

116:0.2 (1268.2) Kiedy się patrzy na nieskazitelnie doskonałe sfery Havony, rozsądne jest jak i logiczne wierzyć, że zostały zrobione przez doskonałego, nieskończonego i absolutnego Stwórcę. Jednak, gdy się widzi zamęt, niedoskonałość i niesprawiedliwość na Urantii, ten sam rozsądek i logika mogłyby doprowadzić każdą uczciwą istotę do wniosku, że nasz świat został stworzony i jest kierowany przez

Stwórców, którzy są podabsolutni, przednieskończeni i dalecy od doskonałości.

116:0.3 (1268.3) Empiryczny rozwój zakłada partnerstwo stworzonego i Stwórcy – współpracę Boga i człowieka. Rozwój jest cechą charakterystyczną empirycznego Bóstwa. Havona się nie rozwija; Havona jest i zawsze była; jest egzystencjalna, podobnie jak wieczni Bogowie, którzy są przyczyną jej powstania. Jednak rozwój jest cechą charakterystyczną wielkiego wszechświata.

116:0.4 (1268.4) Wszechmocny Najwyższy jest żywym i rozwijającym się Bóstwem mocy i osobowości. Jego obecna domena, wielki wszechświat, jest także rozwijającą się domeną mocy i osobowości. Jego przeznaczeniem jest doskonałość, jednak jego obecne doświadczenie zawiera elementy rozwoju i niekompletnego statusu.

116:0.5 (1268.5) Istota Najwyższa funkcjonuje w pierwszym rzędzie we wszechświecie centralnym jako osobowość duchowa; w drugiej kolejności w wielkim wszechświecie jako Bóg Wszechmocny, osobowość mocy. Trzecia z kolei funkcja Najwyższego we wszechświecie nadrzędnym jest teraz potencjalna, istnieje tylko jako nieznany potencjał umysłowy. Nikt nie wie, co ujawni ta trzecia ewolucja Istoty Najwyższej. Niektórzy sądzą, że kiedy superwszechświaty zostaną ustanowione w światłości i życiu, Najwyższy będzie działał z Uversy, jako wszechmocny i empiryczny władca wielkiego wszechświata, podczas gdy będzie rozprzestrzeniał się w mocy, jako superwszechmocny wszechświatów zewnętrznych. Inni domniemają, że trzecie stadium Najwyższości obejmowało

będzie trzeci poziom objawiania się Bóstwa. Jednak tak naprawdę, nikt z nas tego nie wie.

1. Najwyższy Umysł

116:1.1 (1268.6) Doświadczenie każdej rozwijającej się osobowości stworzonej jest pewnym stadium doświadczenia Wszechmocnego Najwyższego. Inteligentne ujarzmianie każdej materialnej części superwszechświatów jest częścią rozwijającej się kontroli Wszechmocnego Najwyższego. Stwórcza synteza mocy i osobowości jest częścią stwórczego impulsu Najwyższego Umysłu i jest samą esencją ewolucyjnego rozwoju jedności w Istocie Najwyższej.

116:1.2 (1269.1) Zjednoczenie mocy i atrybutów osobowościowych Najwyższości jest funkcją Najwyższego Umysłu; a ukończona ewolucja Wszechmocnego Najwyższego da w efekcie jedno, zjednoczone i osobowe Bóstwo – a nie pewien luźno skoordynowany związek Boskich atrybutów. Z szerszej perspektywy, nie będzie Wszechmocnego niezależnie od Najwyższego a Najwyższego niezależnie od Wszechmocnego.

116:1.3 (1269.2) W epokach ewolucyjnych, potencjał mocy fizycznej Najwyższego powierzony jest Siedmiu Najwyższym Dyspozytorom Mocy a potencjał jego umysłu spoczywa w Siedmiu Duchach Nadrzędnych. Nieskończony Umysł jest funkcją Nieskończonego Ducha; kosmiczny umysł, służbą Siedmiu Duchów Nadrzędnych; Najwyższy Umysł jest w trakcie aktualizowania się, w koordynacji z

wielkim wszechświatem i w funkcjonalnym związku z objawianiem i osiągnięciem Boga Siedmiorakiego.

116:1.4 (1269.3) Umysł czasowo-przestrzenny, kosmiczny umysł, funkcjonuje różnorodnie w siedmiu superwszechświatach, jest jednak koordynowany pewną nieznaną, asocjacyjną metodą Istoty Najwyższej. Kontrola nadrzędna wielkiego wszechświata, sprawowana przez Wszechmocnego, nie jest wyłącznie fizyczna i duchowa. W siedmiu superwszechświatach jest ona głównie materialna i duchowa, ale w Najwyższym istnieją również fenomeny, które są zarówno intelektualne jak i duchowe.

116:1.5 (1269.4) Doprawdy mniej wiemy o umyśle Najwyższości niż o jakimkolwiek innym aspekcie tego rozwijającego się Bóstwa. Jest on bez wątpienia aktywny w całym wielkim wszechświecie i przypuszcza się, że potencjalnie ma pełnić znacznie szerszą funkcję we wszechświecie nadrzędnym. To jednak wiemy, że chociaż fizyczność może osiągnąć kompletny rozwój i podczas gdy duch może osiągnąć doskonałość rozwoju, umysł nigdy nie zaprzestanie się rozwijać – jest to empiryczna metoda rozwoju bez końca. Najwyższy jest Bóstwem empirycznym i dlatego też nigdy nie osiągnie kompletności osiągnięć umysłowych.

2. Wszechmocny a Bóg Siedmioraki

116:2.1 (1269.5) Moc Wszechmocnego we wszechświecie uwidacznia się równocześnie z pojawieniem się na scenie akcji kosmicznej wysokich stwórców i kontrolerów superwszechświatów ewolucyjnych.

116:2.2 (1269.6) Bóg Najwyższy wywodzi atrybuty swego ducha i osobowości od Rajskej Trójcy, ale swą moc aktualizuje w działalności Synów Stwórców, Pradawnych Czasu i Duchów Nadrzędnych, których wspólne działania stanowią źródło jego rozwijającej się mocy, jako wszechmocnego władcy siedmiu superwszechświatów.

116:2.3 (1269.7) Nie uwarunkowane, Rajske Bóstwo, nie jest pojmowalne dla rozwijających się istot czasu i przestrzeni. Wieczność i nieskończoność są tym poziomem rzeczywistości Bóstwa, którego czasowo-przestrzenne istoty nie mogą zrozumieć. Nieskończoność Bóstwa i absolutność władzy są nieodłączne Rajskej Trójcy a Trójca jest tą rzeczywistością, która leży nieco powyżej pojmowania śmiertelnego człowieka. Istoty czasowo-przestrzenne muszą mieć początki, relatywności i przeznaczenia, aby pojąć wszechświatowe związki i zrozumieć znaczące wartości boskości. Dlatego też Rajske Bóstwo pomniejsza i skądinąd warunkuje pozarajske uosobienia boskości, powołując do bytu Najwyższych Stwórców i ich towarzyszy, którzy zawsze niosą światło życia coraz dalej od jego Rajskiego Źródła, aż znajdzie ono swą najodleglejszą i wspaniałą ekspresję w ziemskich życiach Synów, obdarzających światy ewolucyjne.

116:2.4 (1270.1) I stąd się bierze Bóg Siedmioraki, którego kolejne poziomy śmiertelny człowiek napotyka w następującym porządku:

116:2.5 (1270.2) 1. Synowie Stwórcy (i Stwórcze Duchy).

116:2.6 (1270.3) 2. Pradawni Czasu.

116:2.7 (1270.4) 3. Siedem Duchów Nadrzędnych.

116:2.8 (1270.5) 4. Istota Najwyższa.

116:2.9 (1270.6) 5. Wspólny Aktywizator.

116:2.10 (1270.7) 6. Wieczny Syn.

116:2.11 (1270.8) 7. Ojciec Wszechświatowy.

116:2.12 (1270.9) Pierwsze trzy poziomy należą do Najwyższych Stwórców; ostatnie trzy poziomy to Rajskie Bóstwa. Najwyższy zawsze lokuje się pośrodku jako empiryczne uosobienie ducha Rajskiej Trójcy i jako empiryczne zogniskowanie ewolucyjnej, wszechmocnej władzy stwórczych dzieci Rajskich Bóstw. W obecnej epoce wszechświata, Istota Najwyższa jest maksymalnym objawieniem Bóstwa dla siedmiu superwszechświatów.

116:2.13 (1270.10) Metodą ludzkiej logiki można wywnioskować, że empiryczne, ponowne zjednoczenie zbiorowych działań trzech pierwszych poziomów Boga Siedmiorakiego może się równać poziomowi Rajskiego Bóstwa, ale tak nie jest. Rajskie Bóstwo jest Bóstwem *egzystencjalnym*. Najwyżsi Stwórcy, w swej boskiej jedności mocy i osobowości tworzą i wyrażają nowy potencjał mocy *empirycznego* Bóstwa. I ten potencjał mocy, empirycznego pochodzenia, wchodzi w nieuchronny i nieunikniony związek z empirycznym Bóstwem, pochodzącym od Trójcy – z Istotą Najwyższą.

116:2.14 (1270.11) Bóg Najwyższy nie jest ani Rajską Trójcą, ani też nie jest żadnym z tych Stwórców superwszechświata, których funkcyjne działania faktycznie syntetyzują jego rozwijającą się, wszechmocną władzę. Bóg Najwyższy, podczas gdy pochodzi od Trójcy, przejawia się istotom ewolucyjnym jako osobowość mocy tylko przez skoordynowane funkcje trzech pierwszych poziomów Boga Siedmiorakiego. Wszechmocny Najwyższy urzeczywistnia się teraz w czasie i przestrzeni poprzez działania Najwyższych Osobowości Stwórczych, tak jak w wieczności Wspólny Aktywizator rozbłysnął w byt dzięki woli Ojca Wszechświatowego i Wiecznego Syna. To te istoty, z pierwszych trzech poziomów Boga Siedmiorakiego, są właśnie naturą i źródłem mocy Wszechmocnego Najwyższego; zatem muszą mu one zawsze towarzyszyć i wspierać go w jego działaniach administracyjnych.

3. Wszechmocny a Rajskie Bóstwo

116:3.1 (1270.12) Rajskie Bóstwa nie tylko działają bezpośrednio w swych obwodach grawitacyjnych, w całym wielkim wszechświecie, ale funkcjonują również poprzez swe różne przedstawicielstwa i inne przejawy, takie jak:

116:3.2 (1270.13) 1. *Zogniskowanie umysłu Trzeciego Źródła i Centrum.* Skończone domeny energii i ducha dosłownie są trzymane razem przez umysłową obecność Wspólnego Aktywizatora. Rozciąga się ona

od Stwórczego Ducha we wszechświecie lokalnym, poprzez Duchy Zwierciadlane superwszechświata, do Duchów Nadrzędnych w wielkim wszechświecie. Obwody umysłowe, emanujące od tych zróżnicowanych ognisk inteligencji, stanowią tę kosmiczną arenę, na której istota stworzona dokonuje wyboru. Umysł jest tą elastyczną rzeczywistością, którą stworzeni i Stwórca mogą tak łatwo kierować; jest on istotnym ogniwem łączącym materię i ducha. Obdarzenie umysłem przez Trzecie Źródło i Centrum jednoczy duchową osobę Boga Najwyższego z empiryczną mocą ewolucyjnego Wszechmocnego.

116:3.3 (1271.1) 2. *Objawienia osobowości Drugiego Źródła i Centrum.*

Obecności umysłowe Wspólnego Aktywizatora jednoczą ducha boskości z formą energii. Obdarzające wcielenia Wiecznego Syna i jego Rajskich Synów jednoczą, faktycznie zespalają, Boską naturę Stwórcy z rozwijającą się naturą stworzonego. Najwyższy jest zarówno stworzonym jak i stwórcą; ta okoliczność, że jest on właśnie taki, objawia się w obdarzających funkcjach Wiecznego Syna oraz partnerskich i podporządkowanych mu Synów. Obdarzające klasy synostwa, Michałowie i Avonale, faktycznie poszerzają swe Boskie natury autentycznymi naturami stworzonych, które stają się ich własnymi, dzięki życiu autentycznym życiem istoty stworzonej na światach ewolucyjnych. Kiedy boskość stanie się podobna człowieczeństwu, w takim związku tkwi możliwość, że człowieczeństwo może stać się boskie.

116:3.4 (1271.2) 3. *Zamieszkujące umysł obecności Pierwszego Źródła i Centrum.* Umysł jednoczy duchową przyczynowość z oddziaływaniami energii; obdarzająca służba jednoczy boskie zstępowania ze wznoszeniem się istot stworzonych; a zamieszkujące ludzi fragmenty Ojca Wszechświatowego faktycznie jednoczą rozwijające się istoty z Bogiem w Raju. Istnieje wiele takich obecności Ojca, zamieszkujących liczne klasy osobowości a w przypadku śmiertelnego człowieka te niebiańskie fragmenty Boga są Dostrajaczami Myśli. Nieodgadnione Monitory są dla istot ludzkich tym, czym Rajska Trójca jest dla Istoty Najwyższej. Dostrajacze są absolutnymi fundamentami i na tych absolutnych fundamentach decyzje wolnej woli mogą kształtować boską rzeczywistość wiecznościowca, w przypadku człowieka naturę finalisty, w Bogu Najwyższym naturę Bóstwa.

116:3.5 (1271.3) Obdarzenia rajskich klas synostwa, w formie istoty stworzonej, umożliwiają tym Boskim Synom wzbogacanie ich osobowości, poprzez nabywanie autentycznej natury istot wszechświatowych, podczas gdy takie obdarzenia niezawodnie objawiają tym samym istotom stworzonym rajską drogę do osiągnięcia boskości. Dostrajaczowe obdarzenia Ojca Wszechświatowego umożliwiają mu przyciąganie do siebie osobowości istot obdarzonych wolą. I we wszystkich tych, wzajemnych związkach w skończonych wszechświatach, Wspólny Aktywizator jest wciąż obecnym źródłem służby umysłowej, dzięki której takie działania są prowadzone.

116:3.6 (1271.4) Tymi i wieloma innymi sposobami Rajskie Bóstwa uczestniczą w ewolucjach czasu, jak rozwijają się one na krążących w przestrzeni planetach i jak osiągają swą kulminację w pojawieniu się osobowości Najwyższej, konsekwencji całej ewolucji.

4. Wszechmocny a Najwyżsi Stwórcy

116:4.1 (1271.5) Jedność Najwyższej Całości zależna jest od progresywnego jednoczenia skończonych części; aktualizowanie się Najwyższego jest rezultatem tych właśnie zjednoczeń czynników najwyższości – stwórców, stworzonych, istot inteligentnych i energii wszechświatowych – i jest ich produktem.

116:4.2 (1272.1) W tych epokach, w których zwierzchnictwo Najwyższości przechodzi swój rozwój czasowy, wszechmocna władza Najwyższego zależna jest od funkcjonowania boskości Boga Siedmiorakiego, podczas gdy szczególnie bliski wydaje się być związek pomiędzy Istotą Najwyższą a Wspólnym Aktywizatorem, razem z jego podstawowymi osobowościami – Siedmioma Duchami Nadrzędnymi. Nieskończony Duch jako Wspólny Aktywizator, działa na wiele sposobów, które kompensują niekompletność ewolucyjnego Bóstwa i zachowuje bardzo bliskie związki z Najwyższym. Tę bliskość związków w pewnym stopniu dzielają wszystkie duchy Nadrzędne a zwłaszcza Siódmy Duch Nadrzędny, który mówi w imieniu Najwyższego. Ten Duch Nadrzędny zna Najwyższego, jest z nim w osobistym kontakcie.

116:4.3 (1272.2)

Dawno temu, przy wypracowywaniu superwszechświatowego systemu stworzenia, Duchy Nadrzędne połączyły się z ancestralną Trójcą we współtworzeniu czterdziestu dziewięciu Duchów Zwierciadlanych i równocześnie z tym działała stwórczo Istota Najwyższa, jako element kulminacyjny połączonych działań Rajskej Trójcy i stwórczych dzieci Rajskej Trójcy. Pojawił się Majeston i od tamtego czasu ogniskuje on kosmiczną obecność Najwyższego Umysłu, podczas gdy Duchy Nadrzędne wciąż działają jako źródła-centra dla rozległej służby kosmicznego umysłu.

116:4.4 (1272.3)

Jednak Duchy Nadrzędne wciąż nadzorują Duchy Zwierciadlane. Siódmy Duch Nadrzędny jest (w swym ogólnym nadzorze Orvontonu z wszechświata centralnego) w osobistym kontakcie z (i ma kontrolę nadrzędną nad) siedmioma Duchami zwierciadlanymi, znajdującymi się na Uversie. W swojej kontroli międzysuperwszechświatowej i śródsuperwszechświatowej jest on w zwierciadlanym kontakcie z Duchami Zwierciadlanymi swego własnego typu, znajdującymi się w stolicy każdego superwszechświata.

116:4.5 (1272.4)

Te Duchy Nadrzędne nie tylko wspierają i umacniają władzę Najwyższości, ale z kolei są pod wpływem stwórczych celów Najwyższego. Zazwyczaj zbiorowe wytwory Duchów Nadrzędnych są klasy niby-materialnej (dyspozytorzy mocy itp.), podczas gdy ich indywidualne wytwory są klasy duchowej (supernafini itp.). Kiedy jednak Duchy Nadrzędne wytworzyły *zbiorowo* Siedem Duchów Orbit, w odpowiedzi na wolę i zamiar Istoty Najwyższej, odnotować

należy, że wynik tego stwórczego aktu jest duchowy a nie materialny czy niby-materialny.

116:4.6 (1272.5) Jak się rzeczy mają z Duchami Nadrzędnymi superwszechświatów, tak jest również z trójjednymi władcami tych superkreacji – Pradawnymi Czasu. Te uosobienia sprawiedliwości-sądu Trójcy w czasie i przestrzeni są polowymi punktami podparcia dla mobilizującej się, wszechmocnej władzy Najwyższego i służą za siedmiorakie punkty zogniskowania ewolucji władzy trójcowej w domenach czasu i przestrzeni. Z ich punktu widzenia, pośrodku pomiędzy Rajem a rozwijającymi się światami, ci pochodzący od Trójcy władcy widzą obie drogi, znają obie drogi i koordynują obie drogi.

116:4.7 (1272.6) Jednak wszechświaty lokalne są tymi prawdziwymi laboratoriami, w których wypracowuje się eksperymenty umysłowe, galaktyczne przygody, rozwinięcia boskości i rozwoje osobowości, które, kiedy kosmicznie zsumowane, stanowią aktualną podstawę, na której Najwyższy osiąga ewolucję boskości w doświadczeniu i poprzez doświadczenie.

116:4.8 (1272.7) We wszechświatach lokalnych nawet Stwórcy się rozwijają. Obecność Wspólnego Aktywizatora rozwija się, od żywego zogniskowania mocy do statusu Boskiej osobowości Matki Ducha Wszechświata; Syn Stwórcy rozwija się, od egzystencjalnej natury rajskiej boskości, do empirycznej natury najwyższej władzy. Wszechświaty lokalne są punktami startowymi prawdziwej ewolucji,

tym gruntem, gdzie rozmnażają się prawdziwie niedoskonałe osobowości, obdarzone wolną wolą decydowania o tym, aby stać się współtwórcami samych siebie, takich, jakimi powinni być.

116:4.9 (1273.1) Synowie-Arbitrzy obdarzają sobą światy ewolucyjne i w końcu osiągają naturę, wyrażającą rajską boskość w empirycznym zjednoczeniu z najwyższymi, duchowymi wartościami materialnej natury ludzkiej. I dzięki takim oraz innym obdarzeniom, Stwórcy Michałowie tak samo zyskują rzeczywiste natury i kosmiczne punkty widzenia swych dzieci z wszechświatów lokalnych. Tacy Mistrzowie-Synowie Stwórcy zbliżają się do realizacji doświadczenia podnajwyższego; a kiedy ich władza we wszechświecie lokalnym zostanie tak poszerzona, że obejmuje związane z nimi Stwórcze Duchy, można powiedzieć, że zbliżają się do granic najwyższości w zakresie obecnych potencjałów ewolucyjnego, wielkiego wszechświata.

116:4.10 (1273.2) Gdy obdarzający Synowie objawiają człowiekowi nowe drogi odkrywania Boga, nie tworzą tych dróg docierania do boskości; raczej objaśniają te wieczne magistrale postępu, które wiodą poprzez obecność Najwyższego do osoby Rajskiego Ojca.

116:4.11 (1273.3) Wszechświat lokalny jest punktem wyjściowym dla tych osobowości, które są najdalej od Boga, a które w związku z tym mogą doświadczać najwyższego stopnia duchowego wznoszenia się we wszechświecie, w maksymalnym stopniu mogą partycypować we współstwarzaniu samych siebie. Te same wszechświaty lokalne dostarczają największej możliwej głębi doświadczenia dla zstępujących osobowości, które tym samym osiągają coś, co ma dla

nich takie znaczenie, jak wznoszenie się do Raju dla istot rozwijających się.

116:4.12 (1273.4) Człowiek śmiertelny wydaje się być niezbędny dla pełnego funkcjonowania Boga Siedmiorakiego jako tego zgrupowania boskości, które osiąga kulminację w aktualizowaniu się Najwyższego. Istnieje wiele innych klas osobowości wszechświata, które są tak samo niezbędne dla ewolucji wszechmocnej władzy Najwyższego, ale to zobrazowanie jest robione w tym celu, aby wywarło pozytywny wpływ na istoty ludzkie, dlatego też ogranicza się przeważnie do tych czynników, działających w ewolucji Boga Siedmiorakiego, które mają związek ze śmiertelnym człowiekiem.

5. Wszechmocny a siedmioracy kontrolerzy

116:5.1 (1273.5) Byliście nauczani o związku Boga Siedmiorakiego z Istotą Najwyższą a teraz powinniście zdać sobie sprawę z tego, że Siedmioraki obejmuje tak samo kontrolerów jak i stwórców wielkiego wszechświata. Do grona siedmiorakich kontrolerów wielkiego wszechświata zalicza się następujące istoty:

116:5.2 (1273.6) 1. Nadrzędni Kontrolerzy Fizyczni.

116:5.3 (1273.7) 2. Najwyższe Centra Mocy.

116:5.4 (1273.8) 3. Najwyżsi Dyspozytorzy Mocy.

116:5.5 (1273.9) 4. Wszechmocny Najwyższy.

116:5.6 (1273.10) 5. Bóg Działania – Nieskończony Duch.

116:5.7 (1273.11) 6. Wyspa Raj.

116:5.8 (1273.12) 7. Źródło Raju – Ojciec Wszechświatowy.

116:5.9 (1273.13) Te siedem grup jest nierozłącznie, funkcjonalnie związane z Bogiem Siedmiorakim i stanowi poziom fizycznej kontroli w związku tego Bóstwa.

116:5.10 (1273.14) Rozwidlanie się energii i ducha (pochodzących od wspólnej obecności Wiecznego Syna i Wyspy Raj) symbolizowane było w sensie wszechświatowym, kiedy to Siedem Duchów Nadrzędnych podjęło się wspólnie swego pierwszego aktu zbiorowego stwarzania. Wydarzeniu temu towarzyszyło pojawienie się Siedmiu Najwyższych Dyspozytorów Mocy. Równocześnie z tym, duchowe obwody Duchów Nadrzędnych wydatnie się wyróżniły od działań fizycznych, nadzorowanych przez dyspozytora mocy i natychmiast się pojawił kosmiczny umysł, jako nowy czynnik koordynujący materię i ducha.

116:5.11 (1274.1) Wszechmocny Najwyższy rozwija się jako kontroler nadrzędny mocy fizycznej wielkiego wszechświata. W obecnej epoce wszechświata, ten potencjał mocy fizycznej wydaje się być skoncentrowany w Siedmiu Najwyższych Dyspozytorach Mocy, którzy działają przez stałe lokalizacje centrów mocy i przez ruchomych kontrolerów fizycznych.

116:5.12 (1274.2) Wszechświaty czasowe nie są doskonałe, doskonałość jest ich przeznaczeniem. Wysiłki, zmierzające do osiągnięcia doskonałości, odnoszą się nie tylko do poziomów intelektualnych i duchowych, ale także do fizycznych poziomów energii i masy. Ustanowienie siedmiu superwszechświatów w światłości i życiu z góry zakłada osiągnięcie przez nie fizycznej stabilizacji. I przypuszcza się, że ostateczne osiągnięcie materialnej równowagi oznaczać będzie koniec ewolucji kontroli fizycznej Wszechmocnego.

116:5.13 (1274.3) We wczesnym okresie tworzenia wszechświata, nawet Rajscy Stwórcy interesują się głównie równowagą materialną. Forma wszechświata lokalnego nabiera kształtu nie tylko na skutek działań centrów mocy, ale także w wyniku przestrzennej obecności Stwórczego Ducha. I w takich wczesnych epokach tworzenia wszechświata lokalnego, Syn Stwórcy przejawia trudną do zrozumienia właściwość kontroli materialnej i nie opuszcza on swej planety stołecznej, zanim się nie ustali ogólna równowaga wszechświata lokalnego.

116:5.14 (1274.4) W końcowym podsumowaniu, cała energia reaguje na umysł a kontrolerzy fizyczni są dziećmi umysłowego Boga, który jest aktywizatorem formy Raju. Inteligencja dyspozytorów mocy zajęta jest nieustannie zaprowadzeniem materialnej kontroli. Ich wysiłki, zmierzające do osiągnięcia fizycznej dominacji nad związkami energii i ruchami mas, nigdy się nie kończą, zanim nie osiągną ostatecznego zwycięstwa nad energiami i masami, które stanowią domenę ich bezustannych działań.

116:5.15 (1274.5) Duchowe zmagania w czasie i przestrzeni wiążą się z ewolucją dominacji ducha nad materią, środkami (osobowego) umysłu; fizyczna (nieosobowa) ewolucja wszechświatów związana jest ze zharmonizowaniem kosmicznej energii z koncepcją równowagi umysłu, poddanego nadrzędnej kontroli ducha. Powszechna ewolucja całego wielkiego wszechświata jest sprawą osobowego zjednoczenia umysłu kontrolującego energię z koordynowanym przez ducha intelektem, a objawi się ona, gdy w pełni nastanie wszechmocna władza Najwyższego.

116:5.16 (1274.6) Trudności, występujące przy osiągnięciu stadium dynamicznej równowagi związane są z tym, że kosmos się rozwija. Stabilne obwody materialnego stworzenia wciąż są zagrożone, wskutek pojawiania się nowej energii i nowej masy. Rozwijający się wszechświat jest niestabilnym wszechświatem, dlatego też żadna część kosmicznej całości nie może znaleźć prawdziwej stabilizacji, aż się dopełni czas i siedem superwszechświatów zostanie materialnie ukończone.

116:5.17 (1274.7) We wszechświatach ustanowionych w światłości i życiu nie ma niespodziewanych, poważniejszych wypadków fizycznych. Osiąga się w nich względnie pełną kontrolę nad kreacją materialną; nadal jednak problemy związków ustabilizowanych wszechświatów z wszechświatami rozwijającymi się rzucają wyzwanie umiejętnościom Dyspozytorów Mocy Wszechświata. Jednak te problemy będą stopniowo zanikały, wraz ze zmniejszaniem się nowej, twórczej działalności, ponieważ wielki wszechświat zbliża się do końca swej ewolucyjnej ekspresji.

6. Dominacja ducha

116:6.1 (1275.1) We wszechświatach ewolucyjnych dominuje energia-materia, za wyjątkiem osobowości, w której duch za pośrednictwem umysłu walczy o panowanie. Celem wszechświatów ewolucyjnych jest podporządkowanie energii-materii umysłowi, koordynacja umysłu z duchem a wszystko to się odbywa dzięki stwórczej, jednoczącej obecności osobowości. Tak więc, co się tyczy osobowości, systemy fizyczne stają się jej podległe, systemy umysłowe są z nią skoordynowane a systemy duchowe są dla niej dyrektywne.

116:6.2 (1275.2) To zjednoczenie mocy i osobowości wyraża się na poziomach Bóstwa jako Najwyższy oraz w Najwyższym. Jednak faktyczna ewolucja dominacji ducha jest rozwojem opartym na aktach wolnej woli Stwórców i stworzonych w wielkim wszechświecie.

116:6.3 (1275.3) Na poziomach absolutnych, energia i duch są jednością. Jednak w momencie oddalania się od tak absolutnych poziomów pojawia się zróżnicowanie, a kiedy energia i duch przemieszczają się od Raju w przestrzeń, przedział pomiędzy nimi powiększa się, aż we wszechświecie lokalnym stają się one zupełnie rozbieżne. Nie są już dłużej identyczne, nie są również podobne a umysł musi ingerować, aby je wiązać ze sobą.

116:6.4 (1275.4) Fakt, że energia może być ukierunkowywana w wyniku działań osobowości kontrolujących, świadczy o tym, że energia może reagować na działanie umysłu. To, że masa może być stabilizowana poprzez działalność tych samych bytów kontrolujących, wykazuje, że masa może reagować na porządkującą obecność umysłu. A to, że sam duch, w wolicjonalnej osobowości, może próbować przez umysł opanować energię-materię, ukazuje potencjalną jedność całego skończonego stworzenia.

116:6.5 (1275.5) Istnieje wzajemna zależność wszystkich sił i osobowości w całym wszechświecie wszechświatów. W organizacji wszechświatów Synowie Stwórcy i Stwórcze Duchy zależą od funkcjonowania współpracujących z nimi centrów mocy i kontrolerów fizycznych; Najwyżsi Dyspozytorzy Mocy są niekompletni bez kontroli Duchów Nadrzędnych. W istocie ludzkiej mechanizm fizycznego życia reaguje, częściowo, na nakazy (osobowego) umysłu. Ten właśnie umysł może zostać z kolei zdominowany przewodnictwem ducha, który go wiedzie do celu a rezultatem takiego, ewolucyjnego rozwoju jest powstanie nowego dziecka Najwyższego, nowego osobowego zjednoczenia kilku rodzajów rzeczywistości kosmicznej.

116:6.6 (1275.6) To, co się odnosi do części, odnosi się też do całości; duchowa osoba Najwyższości potrzebuje ewolucyjnej mocy Wszechmocnego, aby osiągnąć pełnię Bóstwa i dojść do przeznaczenia, do związania się z Trójcą. Osobowości czasu i przestrzeni się starają, ale kulminacja i dopełnienie tych starań jest dziełem Wszechmocnego Najwyższego. I kiedy rozwój całości jest

sumowaniem zbiorowego rozwoju jej części, wynika stąd tak samo, że ewolucja części jest wycinkowym odbiciem celowego rozwoju całości.

116:6.7 (1275.7) W Raju, monota i duch są jako jedność – nierozróżnialne inaczej, jak tylko nazwą. W Havonie, materia i duch, podczas gdy dostrzegalnie odmienne, są z natury w harmonii. Natomiast w siedmiu superwszechświatach występuje ogromne zróżnicowanie; istnieje wielka odległość pomiędzy energią kosmiczną a boskim duchem, dlatego też istnieje ogromny, empiryczny potencjał dla działania umysłu, podczas harmonizowania i ostatecznego jednoczenia fizycznej formy z duchowymi celami. W rozwijających się w czasie wszechświatach przestrzennych występuje znaczna redukcja boskości, trudne do rozwiązania problemy i duża możliwość zdobycia doświadczenia w trakcie ich rozwiązywania. I cała taka sytuacja superwszechświatowa wytwarza poszerzoną arenę ewolucyjnego bytu, na której są możliwości zdobywania kosmicznego doświadczenia, zarówno dla stworzonego jak i dla Stwórcy – nawet dla Najwyższego Bóstwa.

116:6.8 (1276.1) Dominacja ducha, która jest egzystencjalna na poziomach absolutnych, staje się doświadczeniem ewolucyjnym na poziomach skończonych, w siedmiu superwszechświatach. I to doświadczenie podzielają jednakowo wszyscy, od śmiertelnego człowieka do Istoty Najwyższej. Wszyscy dążą, osobiście dążą, do osiągnięcia celu; wszyscy biorą udział, osobiście biorą udział, w przeznaczeniu.

7. Żywy organizm wielkiego wszechświata

116:7.1 (1276.2) Wielki wszechświat jest nie tylko kreacją materialną o fizycznym majestacie, duchowej wzniosłości i intelektualnej wielkości, ale jest to także wspaniały i wrażliwy, żywy organizm. Istnieje prawdziwa pulsacja życia w całym tym mechanizmie rozległego stworzenia, w tym dynamicznym kosmosie. Fizyczna rzeczywistość wszechświatów symbolizuje dostrzegalną rzeczywistość Wszechmocnego Najwyższego; a przez ten materiał żywego organizmu przechodzą obwody inteligencji, tak jak przez ciało ludzkie przebiega nerwowa sieć dróg, którymi biegną wrażenia. Przez wszechświat fizyczny przenikają linie energii, które skutecznie aktywizują kreację materialną, tak jak ciało ludzkie jest odżywiane i zasilane dzięki dystrybucji w układzie krążenia przyswajalnych, energetycznych produktów odżywczych. Rozległy wszechświat nie jest pozbawiony takich, koordynujących centrów wspaniałej kontroli nadrzędnej, które mogą być porównywane z delikatnym systemem kontroli chemicznej mechanizmu ludzkiego. Gdybyście tylko wiedzieli co nieco o fizyce centrum mocy, moglibyśmy, przez analogię, opowiedzieć wam znacznie więcej o wszechświecie materialnym.

116:7.2 (1276.3) Tak jak śmiertelnicy potrzebują energii słonecznej, aby utrzymać się przy życiu, tak również wielki wszechświat zależy od niezawodnych energii, emanujących z Raju dolnego,

podtrzymujących materialne funkcjonowanie kosmicznych ruchów przestrzeni.

116:7.3 (1276.4) Umysł dany został śmiertelnikom, dzięki czemu mogą oni uświadomić sobie swą tożsamość i osobowość a umysł – nawet Najwyższy Umysł – został nadany całości tego, co skończone i dzięki niemu duch tej wyłaniającej się osobowości kosmosu zawsze dąży do opanowania energii-materii.

116:7.4 (1276.5) Człowiek śmiertelny reaguje na przewodnictwo ducha, tak jak wielki wszechświat reaguje na rozległy uchwyt grawitacji duchowej Wiecznego Syna, na wszechświatową nadmaterialną spoistość wiecznych wartości duchowych całego stworzenia, skończonego kosmosu czasu i przestrzeni.

116:7.5 (1276.6) Istoty ludzkie potrafią utożsamić się na wieczność z całościową, niezniszczalną rzeczywistością wszechświatową – zespolić się z zamieszkującym ich Dostrajaczem Myśli. Podobnie Najwyższy zależy na wieczność od absolutnej stabilności Pierwotnego Bóstwa, Rajskiej Trójcy.

116:7.6 (1276.7) Dążenie człowieka do rajskiej doskonałości, jego próby docierania do Boga, stwarzają prawdziwe napięcie boskości w żywym kosmosie, które może być zredukowane tylko przez ewolucję nieśmiertelnej duszy i to właśnie występuje w doświadczeniu pojedynczej, śmiertelnej istoty. Kiedy jednak wszyscy stworzeni i wszyscy Stwórcy w wielkim wszechświecie tak samo pragną dotrzeć do Boga i boskiej doskonałości, wytwarza się silne kosmiczne napięcie, które może zostać zredukowane jedynie w idealnej syntezie

wszechmocnej władzy i duchowej osoby rozwijającego się Boga
wszystkich stworzonych, w Istocie Najwyższej.

116:7.7 (1277.1) [Nadzorowane przez Moźnego Posłańca, tymczasowo
przebywającego na Urantii].